

Freija ten Zijthoff

Aline

Hoofdstuk 1

"Thomas", zei Milou geërgerd. "Waar breng je ons in godsnaam toch naar toe?" Thomas keek naar zijn kaart, naar de omgeving en weer naar zijn kaart. "Eh.." was het enige wat hij zei. Milou slaakte een kreet van ongeduld en ergernis en stapte flink door, Thomas achterlatend. Hij maakte een korte sprint om Milou weer bij te kunnen benen. "Kom op, we vinden het wel. Daarbij, is dit niet wat we wilden? Een gezellige reis met zijn tweeën, alleen wij en de natuur?" Milou keek hem even aan om vervolgens weer stug naar voren te kijken. Thomas gaf de moed even op, maar ging vervolgens weer verder: "Kijk, we kunnen nooit verdwaald raken of zoiets. Het komt echt wel goed. Ik beloof het je. Dit wordt leuk. We vinden ons motel wel. Echt." Thomas bleef maar doorratelen over dat het wel goed zou komen met ze, maar Milou stopte na een paar woorden allang met luisteren. Alsjeblieft zeg, noemde hij dit gezellig? Ze waren nog geen twee dagen onderweg en waren de weg al kwijt! Thomas kon toch zo goed kaartlezen?! Niet dus. Deze reis was bedoeld om elkaar (nog) beter te leren kennen, een betere relatie te krijgen. Maar volgens Milou kwam deze reis hun relatie juist niet ten goede. "...Er zeker wel". Milou, luister je wel?" Zei Thomas. Milou stopte nu met lopen en hun ogen kruisten elkaar. "Luister, we lopen al weet ik veel hoelang door deze verdomde bossen, wanneer leer je eens écht kaart lezen en kunnen we naar ons motel om uit te rusten? Ik ben kapot. Het eten is bijna op, omdat je gisteren zo gulzig was, en zoveel drinken hebben we ook niet meer. Ik heb geen zin om uit beekjes te drinken en op dieren te jagen alsof we in de verdomde Hunger Games zijn beland. Weet je, wat mij

betreft gaan we gewoon naar huis. Ik ben er helemaal kla... zucht, wat nou weer?" Thomas porde Milou in haar zij. Ze wilde hem bijna flink uitschelden tot ze zag waar Thomas naar keek.

In de verte stond een oud en verlaten huis. Het was nog in goede staat, maar er groeide overal klimop en de oprit was begroeid met onkruid. Er lag hier en daar wat rotzooi en het kleine schuurtje, wat verstopt was achter wat bosjes, stond op het punt om in te storten. Milou keek Thomas aan. "Nee. We gaan er niet heen." "Er woont toch niemand. Super spannend toch, kom op, kijk hoe het eruitziet." zei Thomas. Ze schudde nogmaals haar hoofd. "We gaan niet! Straks stort dat huis nog in of woont er wél iemand. Het kan hartstikke gevaarlijk zijn. We gaan er niet heen."

Alsof dat het codewoord was om in actie te komen liep Thomas richting het oude huis. Milou zuchtte, keek om zich heen, zuchtte nog een keer en liep achter Thomas aan. Tijdens het lopen bleef ze mompelen over hoe stom ze was om mee te gaan. Ze liepen naar de deur toe. Onder al het onkruid kon je vaag een pad zien, gemaakt van steen. Het steen was gescheurd. Tussen de scheuren door groeide nog meer onkruid. Ze kwamen bij de deur en Thomas klopte aan. Milou keek hem met grote ogen aan alsof ze wilde zeggen: "Wat doe jij nou? Ben je helemaal gek geworden?!" Thomas kende deze blik maar al te goed en begon te grinniken, waardoor Milou nog bozer en geschrokken keek. Geen reactie. Thomas klopte nog een keer. Na een minuut in stilte wachten besefte hij dat niemand de deur open zou doen. Dat kon je ook verwachten met zo'n huis. Hier was al jaren niemand meer geweest. Als Milou hier niet was, zou hij zonder aan te kloppen naar binnen gegaan zijn. De deur ging met een krakend geluid open. Voorzichtig deed Thomas een stap naar binnen. Er hing

een eigenaardige geur in de lucht. Een mengeling van schimmel en de bekende geur van muffheid. Het was er erg donker. Aan de linkerkant van het huis zat een raam dat een kleine straal licht naar binnen liet. In de hoek van de kamer stond een bank met daartegenover twee luie stoelen. Tussen de stoelen en de bank stond een kleine salontafel. Er lagen wat kranten op. Thomas liep verder naar binnen, op de voet gevolgd door Milou. "Thomas, misschien moeten we gewoon gaan? Het is genoeg geweest zo." Er was niks over van haar boze en eisende stem. In plaats daarvan klonk ze nu eerder als een bange muis. "Als het je niet bevalt, blijf je maar buiten wachten, ik wil nog even rondkijken," zei Thomas. Dit betekende dat Milou bij Thomas zou blijven en dat wisten ze allebei donders goed. Hij wist dat Milou niet alleen buiten zou gaan staan wachten. Ze was nogal snel bang. Haar ouders konden het bijna niet geloven toen ze vertelde dat ze met hem een tijdje zou gaan rondreizen door het land en door de natuur. Thomas geloofde het zelf eerst ook bijna niet. Hijzelf was een redelijk avontuurlijk persoon, in tegenstelling tot Milou, die eerder een poppetje was die binnen bleef of ging shoppen. In dat opzicht leken ze totaal niet op elkaar. Maar ja, tegenpolen trekken elkaar aan, toch? Thomas liep door tot de keuken. Het was een kleine kamer. Er stond een kleine eettafel met twee houten stoelen. In de hoek stond nog zo'n stoel, maar die had nog maar drie van de vier poten over. Een klein aanrecht nam een deel van de kamer in. De blauwe verf van de kastjes bladderde er af. Het zag er al met al niet erg uit alsof er de afgelopen jaren nog iemand was geweest. Thomas keek rond, ging zitten op een van de houten stoelen en... krak! De stoel brak in tweeën en Thomas viel met een flinke klap op de grond. Nog geen twee seconden later kwam Milou de keuken

ingestormd en keek geschrokken om zich heen. Toen ze hem op de grond zag liggen, bulderde ze van het lachen. Hij wilde bijna een lullige opmerking maken, maar bedacht zich. Dit zou een van de eerste keren zijn dat ze lachte in twee dagen en dat was een goed iets. Daarbij was het eigenlijk best grappig. Thomas begon net zo hard mee te lachen. Zo zaten ze een tijdje. Toen ze klaar waren met lachen, stond Thomas op. "Kom, zullen we boven kijken?" zei Thomas, terwijl hij naar de stoffige, met spinnenwebben beklede, trap keek die naar boven leidde. God mocht weten wat er boven was. Milou volgde zijn blik naar de trap en schudde heftig haar hoofd. "Nee," zei ze vastbesloten. "Heb je wel goed naar die trap gekeken? Die gaat ons echt niet houden. Laat staan de vloer daar boven." "We redden het heus wel. Maak je niet zo'n zorgen, het komt goed." Thomas liep naar boven, Milou volgde hem mompelend. "Ja, het komt altijd wel goed, hè Thomas?" Milou liep rustig de trap op. Met elke beweging die ze maakte, kraakte hij, en met elke kraak die hij maakte, stopte Milou haar hart voor een seconde met kloppen. Elke keer was ze bang dat de vloer het zou begeven, dat ze door de trap zou zakken, verkeerd zou vallen en dood zou gaan. Ja, ze was een watje. Een flinke. Maar maakte dat iets uit? Ze was in ieder geval voorzichtig. Daar ging het om, toch? Eenmaal boven aangekomen stonden ze gelijk in de slaapkamer. Er stond een bed bijna recht voor ze. Het bed was, zoals alles in het huis, oud en stoffig. Milou knee haar neus dicht. "Wat is dat voor stank?" Thomas haalde zijn schouders op en keek om zich heen. Toen hij de hoek om keek, slaakte hij een kreet van afkeer. Er lag een dode man. Een gapende wond liet Thomas zijn hoofd inkijken. Zijn keel was doorgesneden. Het

was een erg diepe snee. Overal om de man heen lag bloed. Opgedroogd, donkerrood. Er zaten vliegen om zijn hoofd heen te zoemen en het lijk was al een beetje weggegeten. Al met al was het een verschrikkelijk gezicht. Milou keek hem met grote ogen aan. "Wat is er?" Geen reactie. "Thomas?" Het enige wat ze hoorde was Thomas die aan het overgeven was. Moest ze naar hem toe gaan? Of kon ze beter blijven wachten? "Eh, gaat het?" zei Milou weifelend. Thomas zijn opgestoken duim kwam tevoorschijn. "Je kan hier beter niet naar toe komen," zei hij toen hij Milou zijn kant op hoorde komen. Milou stopte met lopen en wachtte tot Thomas terugkwam. Na een paar minuten kwam hij terug. Hij veegde zijn mond schoon en terwijl hij naar Milou liep, keek hij even achterom, alsof hij bang was gevolgd te worden. Milou keek hem bezorgd aan. Alsof ze iets vroeg, zei Thomas: "Er ligt een lijk. Om de hoek, bij de wastafel." De bezorgde blik veranderde in een ontzette blik. "E-een lijk? Wat voor lijk?" Thomas zuchtte. "Een lijk, Milou. Je weet wel, een dood persoon." Thomas besloot niks te zeggen over het gedeelte dat hij bruut vermoord was, er aan hem gegeten werd en er overal bloed lag. Nee, dan zou Milou de weg kwijt raken. Letterlijk. Hij liep snel naar beneden. Milou keek hem na. Ze hadden gewoon niet naar boven moeten gaan. Nee, ze hadden überhaupt niet naar dit huis moeten gaan. Ze kon zichzelf wel voor haar hoofd slaan. Waarom moest ze nou perse de hele tijd achter Thomas aan gaan? Waarom liet ze zich zo snel overhalen? Als ze met haar poot stijf buiten was blijven wachten, was hij waarschijnlijk niet eens naar binnen gegaan. In ieder geval, dat dacht ze. Milou liep naar beneden. Thomas zat op de bank, met zijn hoofd in zijn handen. Ze ging naast hem zitten en legde een arm om hem heen.

"Zullen we zo gaan?" zei Thomas. "Nou.."
"Nou wat?" zei hij. "Misschien moeten we blijven?"
Thomas keek haar verbijsterd aan. "Blijven." Hij begon een beetje hysterisch te lachen maar keek na een seconde alweer serieus. "Er ligt een fucking lijk boven Milou! En jij wilt blijven? Sinds wanneer wil jij ergens blijven?" Milou beet op haar lip. Ze keek naar buiten. Het begon al aardig donker te worden.
"Het wordt donker. We kunnen niet door die bossen gaan lopen als het donker is. Straks overkomt ons iets."
Ze richtte haar blik op Thomas. Hij schudde zijn hoofd, stond op en ging naar buiten. Hij deed de deur hard achter zich dicht. Milou bleef achter op de bank. Dit keer zou ze hem niet achterna rennen. Dit keer mocht hij bij haar terugkomen. Maar hij kwam niet terug.

Milou had geen idee hoeveel tijd er was verstreken sinds Thomas de deur uit was gelopen, maar het voelde als uren. Lange, dodelijke uren. Ze begon nerveus te worden. De gedachte dat zij alleen in dit huis was (nou ja, als je het lijk dat boven lag niet mee telde) maakte haar bang. Wat moest ze doen? Naar buiten gaan om hem te zoeken zou niet veel nut hebben. Daarbij, wat als hij terug zou komen terwijl zij weg was? Waarschijnlijk zat hij gewoon buiten, of in het schuurtje. Al leek haar dat niet echt logisch, aangezien dat wrak op instorten stond. Een diepe zucht verliet Milou. Ze besloot even naar buiten te gaan om een frisse neus te halen. Ze stond op en liep richting de deur. Net toen ze de deur open wilde doen, zag ze een vrouw door het raampje van de voordeur staren. Milou deinsde achteruit en keek naar de vrouw. Ze wreef in haar ogen en keek nog een keer. Ze stond er nog. Haar hart ging tekeer zoals hij nog nooit te keer was gegaan. De vrouw was lijkbleek, had zwartgrijze sluike haren en keek met grote, dode ogen recht in die van Milou.

Hoofdstuk 2

Thomas ging op een grote steen zitten die naast een klein riviertje lag. Zijn benen begonnen pijn te doen van het lopen de afgelopen dagen. Hij pakte een steentje op en gooide deze in het water. Vervolgens keek hij toe hoe deze in het water kletterde. Thomas had geen idee hoe hij zich nu zou moeten voelen. Hadden ze niet iets moeten doen, zoals de politie bellen? De weg terug proberen te vinden en hulp te zoeken? Het klonk allemaal zo voor de hand liggend, maar blijkbaar denk je daar absoluut niet aan als het écht gebeurt. Hij had spijt dat ze ooit naar het huisje waren gegaan. Hij had naar Milou moeten luisteren, maar nee. Hij was zo dom en koppig om zelf naar binnen te gaan, wetende dat ze wel achter hem aan zou komen. Zoals altijd. Meestal had Milou geen gelijk en was ze gewoon een watje die voor alles bang was. Deze keer had ze wel gelijk. Nou, er woonde niemand, er was niks ingestort of iets dergelijks, maar ze had geweten dat er iets niet goed was en hij niet en daarom is het zijn schuld dat dit gebeurd is. Als ze gewoon waren doorgelopen was er niks aan de hand geweest. Dan hadden ze hun motel gevonden voordat het avond zou worden, in plaats van dat hij nu bij een riviertje zat, Milou (waarschijnlijk, hij wist het niet eens zeker) alleen in dat huis zat, nou ja, samen met een dode man, en ze helemaal geen overnachtingsplek hadden. Misschien had Milou gelijk en moesten ze daar de nacht doorbrengen. Hoe ontzettend afschuwelijk het ook klonk om samen met een lijk onder één dak te 'slapen', het was veiliger. Daarbij, wat kon een lijk nou doen? Het was beter dan midden in het bos, in de kou, te slapen. Thomas

besloot terug te gaan naar Milou en stond op. Hij hoopte vurig dat hij de weg terug nog kon vinden.

Na ongeveer een half uur kwam Thomas aan bij het huisje. Er brandde licht binnen. Mooi. Ze was er nog. Zonder zich af te vragen hoe ze überhaupt aan licht was gekomen, liep hij richting de deur. Hij keek door het raam. Er zat iemand op een stoel. Ze zat met haar rug naar hem toe. Thomas kon haar gezicht niet zien, maar het was absoluut niet Milou. De onbekende vrouw zette haar theekopje op de tafel neer. Haar handen waren gerimpeld en bleek. Je kon haar aderen gemakkelijk zien lopen door haar handen en armen. Thomas probeerde via het raam door de rest van de kamer te kijken. Er was geen spoor van Milou te bekennen. Niet in deze kamer tenminste. Misschien was het huis wel bewoond door een vrouw, was Milou weggestuurd en zat ze nu ergens in de kou op hem te wachten? Al klonk dat niet erg logisch. Het huis kón gewoon niet bewoond zijn. Het was onmogelijk. Alles zat onder het stof. Al de spullen die er lagen waren minstens een paar jaar niet aangeraakt. Er stond alleen wat simpel meubilair. Geen persoonlijke bezittingen, niks. Zijn blik ging terug naar de stoel. De onbekende vrouw was weg. Thomas keek angstig door de rest van de kamer, maar ze was verdwenen. Waar kon ze zijn? Alsof zijn gedachten gelezen werden, hoorde hij ineens een kuchje vlak naast hem. Zonder te weten wat hij zou kunnen verwachten, keek hij opzij. De vrouw die eerst in de stoel had gezeten, stond nu in de deuropening. Ze keek hem vragend aan. Thomas kreeg de rillingen van haar. Hij keek haar ontzet aan en besloot toen naar de grond te kijken. "Jij hoort zeker bij dat kind, God, hoe heette ze ook weer.. Martha? Minnie?" "Ik denk dat u Milou bedoelt," zei hij. De oude vrouw knikte haar hoofd.